

Evanjelium podľa Lukáša, kap. 21, 25 – 36

I budú znamenia na slnku, na mesiaci i na hviezdach a na zemi sa budú národy nachádzať v tiesni a budú bezradné, kam sa uchýliť, keď mocným hukotom a vlnobitím more zasiahne zem. Ľudia budú zmierať od strachu a očakávania toho, čo príde na okruh zeme, lebo nebeské mocnosti samy sa budú chvieť. Vtedy uvidia Syna človeka prichádzať v oblačnom bytí s mocou a v žiare svojho zjavenia. Keď sa to začne diať, vzpriamte sa a zodvihnite hlavu, lebo sa blíži vaše vyslobodenie.

A povedal im podobenstvo: Pozrite sa na figovník a na ostatné stromy. Keď vidíte, že pučia, sami viete, že je už blízko leto. Tak aj vy, až uvidíte, že sa toto deje, vedzte, že je blízko Božie kráľovstvo. Veru, hovorím vám: Nepominie sa súčasné ľudstvo, kým sa to všetko nestane. Nebo a zem sa pominú, ale moje slová sa nepominú.

Dávajte si pozor, aby vaše srdcia neťaželi hojnosťou jedla a pitia a starosťami o tento život, aby vás onen deň neprekvapil. Lebo príde ako osídlo na všetkých, čo bývajú na povrchu celej zeme.

Preto bdejte celý čas a v modlitbe proste o posilnenie, aby ste mohli uniknúť všetkému tomu, čo má prísť, a stáť pred Synom človeka.

Milí priatelia,

prišiel advent. Neprišiel však ako hosť, ktorý nás navštíví a potom na istý čas u nás býva. Prišiel neviditeľne a my ho musíme ešte zviditeľniť, aby bol naozaj naším hosťom. Robíme to tým, že zdobíme byt zelenými vetvičkami, sviečkami a hviezdami z papiera alebo slamy, pečieme cukrovinky, spievame pesničky, rozprávame príbehy a robíme ešte ďalšie veci. Tým všetkým sa doma šíri určitá nálada, v ktorej sa hosť cíti dobre a my ho potom môžeme vnímať. Je však zvláštnym hosťom ešte v inom zmysle. Povie: „Já vám zvestujem ďalšieho, ktorý príde po mne. Toho máte čakať, máte ho čakať s radosťou.“

V dnešnom evanjeliu sa tiež hovorí o očakávaní, ale tam to vyvoláva najprv inú náladu. „Ľudia budú zmierať od strachu a očakávania toho, čo príde na okruh zeme.“ Budú bezradní. Nevedia, kam sa uchýliť. Nie je to tak, že to práve zažívame okolo seba? Žiadna radosť, ale strach, koľko sa z doterajšej kultúry zničí a kam to všetko smeruje. Ale evanjelium pokračuje povzbudzujúcou výzvou: „Keď sa to začne diať, vzpriamte sa a zodvihnite hlavu, lebo sa blíži vaše vyslobodenie.“ Predsa len radosť, ale radosť, ktorá je zapltená stratou mnohých nám dosiaľ milých a cenných vecí.

Máme obracať pozornosť na niečo, čo pučí a rastie. Kde to nachádzame? Vo vonkajšom svete určite nie. Tam vládne bezradnosť a strach. Miestom, na ktorom môžeme nachádzať naozaj niečo nové, môže byť len ľudská duša, naša vlastná duša. Ale čo tam môže pučiť a rásť? Malo by to byť niečo, čo inde vo svete nie je, len v duši. To je slovo. Ale ako môže mať slovo taký význam? Obyčajne s ním zachádzame ako s hotovou vecou, ako s niečím, čo sme sa niekedy naučili a čo používame podľa všeobecných pravidiel. Inak by nám ľudia asi nerozumeli. Čo v ňom môže pučiť a rásť?

V tom, čo pučí a rastie, pôsobí sila. Túto silu nie je priamo vidieť. Vidíme len výsledok, že strom alebo ker pučí a rastie. V slove však môžeme vnímať silu, ktorá v ňom pôsobí. Je to vnútorná sila, ktorá slovo naraz zmení. Vnímame, že už nie je len slovom, ktoré sme sa niekedy naučili a ktoré používame podľa zaužívaných pravidiel. Vnímame, že pravda, ktorú má slovo vyjadriť, začína v ňom žiariť ako jasné slnečné svetlo, a vnútorná účasť toho, ktorý hovorí, dáva slovu nezameniteľnú farbu. Tak je slovo zrodené svetlom a nesené farbami, ako o tom hovorí adventná vsuvka, a stane sa večným, božsky vládnuším slovom. Áno, božské slovo sa má narodiť v ľudskej duši. To je miesto, kde nachádzame niečo naozaj nového, miesto, kde svet pokračuje vo vývoji v ústrety živej a silnej budúcnosti. Zvláštny hosť menom advent nám to chce pripomenúť.

Frank Peschel